

og det, som altsaa er Undersøgelse værd, er, om de Beløb, som nødvendigt skal skaffes, er af det Omfang, som den højt-ærede Finansminister har forudsat, og om der under de forhåandenværende Omstændigheder er nogen Mulighed for at faa disse nødvendige Penge ind ad anden Vej. Nu er der jo ikke indenfor denne Sal hørt en Røst imod, at i det mindste den Sum, her kræves, vil være nødvendig. Der er intet Ekko her i Salen for, hvad der røres af Trommeskind udenfor for at overdøve denne Nødvendighed. Og naar vi med Hensyn til Statslaan er oppe over den halve Milliard, er det forstaaeligt, at man begynder at tænke over, hvorvidt man er berettiget til at kaste mere over paa de følgende Generationer.

Vi har fremdeles et Skattesystem, som delvis bestaar i indirekte Beskatning, ja, mere end det: i det sidste Finansaar før Verdenskrigens Udbrud var de direkte Skatter overhovedet kun Del af det danske Skattesystem i et Forhold af 29 til 67 Millioner, altsaa ikke fuldt i Forholdet 3:7. Vi har et Landsting, som maa *trækkes med* hver Gang, dette Forhold mellem de direkte og de indirekte Skatter skal forrykkes, og vi har her i Salen et stort politisk Parti, hvis Ordfører er det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som i alt Fald stærker end vi andre betvivler Muligheden af i væsentlig Grad at forrykke dette System, naar der virkelig er Tale om Skattesystemet. Endelig har vi et Krigsskattekompleks, hvad jeg vil kalde for en Tillægsskattelovgivning, hvor den direkte Skatteknibtang er benyttet og skal benyttes i et Omfang og med Beløb, som forud for 1914 vilde være blevet betragtet som fantastiske. Forholdet mellem direkte og indirekte Beskatning var i det sidste Aar, for hvilket Statsregnskab foreligger, ikke længere som 3:7, men omtrent som 3:4. Det er omtrentlige Tal, jeg tager; Kommaer og Decimaler er der jo ikke Spørgsmaal om at interessere sig for her, men Bevægelsen er omtrent som nævnt.

Under disse Omstændigheder var det ikke uden Grund og heller ikke uden Omtanke og Eftertanke, at jeg som mit Partis Ordfører ved anden Behandling af de Skattelove, hvis Behandling afsluttedes i

Juni Maaned, gentog og gentog for tredje Gang siden Verdenskrigens Udbrud, at ingen ansvarlig Politiker turde benægte, at indirekte Skatter, derunder ogsaa Skatter paa Forbruget, kunde blive nødvendige. Jeg gjorde det endogsaa stærkere den tredje Gang end de to tidligere Gange, fordi jeg var klar over, at Tidspunktet nærmede sig. Men vi er da kommet ind i det fjerde Krigsjaar — det fjerde Krigsjaar, som alle haaber paa skulde blive det sidste Verdenskrigsjaar — uden saadanne Forbrugsskatter. Og jeg vil gerne tilføje, ligesom jeg har tilføjet hver Gang: at i et saadant ekstraordinært Skattepaalæg ligger der ikke nogen Imødekommen imod andres Skatteprincipper, der ligger ingen som helst Indrømmelser, der ligger kun Øjeblikkets praktiske Nødvendighed, sammensat, som jeg har skildret det, af Behovet for Penge i Statskassen, det bestaaende Skattesystem og dets Styrke i Rigsdagen. Men dermed skal ikke være sagt, at man ikke kan vise betydelig Imødekommen overfor andre Anskuelser i Salen indenfor denne Ramme.

Jeg ønsker, inden jeg gaar videre, at sige, at naar der fra det ærede Medlem fra Æbeltofts Side er blevet, om ikke stillet Krav om, saa dog gjort Henstilling om en Efterbeskatning af private Lagre, saa kan der jo ikke fra vort Partis Side være Tale om nogen som helst principiel Modstand derimod. Jeg for mit Vedkommende tror, at det vil medføre det, som det ærede Medlem fra Æbeltoft selv fremhævede: et Spioneri og et Posekigeri og administrativ Uejlighed og Omkostninger, som ikke staaar i noget Forhold til, hvad der vil blive indvundet, og jeg synes ogsaa, at Efterbeskatningsresultatet fra 1912 viser det. Men jeg vil gerne gøre opmærksom paa endnu en Ting — og det vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa overfor det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) —, at der ikke ret vel kan være Tale om at nægte de private Ejere Ret til at faa deres Lagre forsejlet, for saa vidt de ikke ønsker at benytte dem, saa længe disse ekstraordinære Love gælder. Thi at gaa længere overfor dem, end vi gaar overfor de handlende, er der vist ingen, der har tænkt paa; og ifald disse private Lagres Ejere siger: Ja, det er